

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XIX., číslo 7

10. 4. 2022 / neprodejné

Z OBSAHU	Člověk, panovník a světec – bl. Karel I. Rakouský	05
	Lid, papež a Maria: Zsvěcení spojuje nebe a zem	08
	Dům ze skla: Tři zdroje a tři součásti Druhého vatikánského koncilu	14

Foto: © Zdenek Ovcacik / Člověk a Víra

Duši vám vzít nemohou

Co nás může ještě horšího potkat? Vidíme hrůzu toho, co se ve světě děje a máme strach z budoucnosti. Covid, válka, gender, naivní kult světové ekonomie a ekologie. Kde v tom všem najdeme Boha, je v tom někde naděje? Kristus se připojuje k těmto tragédiím a nejistotám, přímo k nim patří se svým křížem a utrpením. Jeho kříž, bolest a utrpení jsou však pro člověka lékem, nikoli další ranou. I když nejspíš ztratíme mnoho z dosavadního stylu života, i když se budeme muset uskromnit a jistých věcí zřici, není to tragédie. Tragédií je ztratit naději a vzdát se víry. Náš moderní svět, který je ponořený do rozmanitých hříchů, stále potřebuje obrácení, stále potřebuje obnovu svědomí a světlo pokory. My, lidé moderní doby, jsme si mysleli, že všechno zvládneme sami, že bez Boha dokážeme

vybudovat svět blahobytu, bez válek, bez ekonomického zneužívání, bez národních konfliktů. Možná si velcí tohoto světa také mysleli, že lidem stačí koukat se do mobilů a naplnit lidem obchody, že tak lidstvo bude spokojené a dokáže tím naplnit existenční prázdnotu světa bez Boha. Naivné. Není spása bez Golgoty a kříže. Život, a tím spíš křesťanství bez kříže a utrpení, je utopie. Covidová epidemie a válka na Ukrajině nám vza-ly zdánlivé jistoty moderní společnosti, připomněly smrt, ukázaly, jak zlý dokáže být člověk... Postní doba nám připomíná, že moderní člověk je stále hříšný a ďábel-ské pokušení k majetku, moci a slávy stále pohlcuje jeho i celé národy.

Velikonoce jsou dobou Kristova vítězství. Kristus zvítězil. Chtějme mít podíl na tom vítězství. S velkou pokorou se

v této době skloňme před křížem, protože jistotu a pokoj srdce je možné najít jen v Kristu. S velkou radostí hledme rovněž do Kristova prázdného hrobu. Mnoho hrobů v minulých letech naplnila pandemie, nyní mnohé hroby plní oběti další války. Známe tolik dalších lidí vážně nemocných a starších, kteří se blíží na druhou stranu. Co nás může ještě horšího potkat? Když jsme v Božích rukou tak skutečně máme čekat dobro, protože i s křížem, utrpením a smrtí víme, že jsme na straně života a vítězství. Pamatujme na Kristova slova: „Duši vám vzít nemohou“, a především také: „Já jsem přemohl svět“.

*Paweł Tomasz Zaczyk, farář
Římskokatolické farnosti Bohuslavice
u Konice, olomoucká arcidiecéze*

Finská křesťanská poslankyně byla zproštěna všech obvinění po procesu s biblickým tweetem

Ve středu 30. března 2022 byl vyhlášen rozsudek v ostře sledovaném procesu s finskou křesťanskou poslankyní. Soud v Helsinkách zprostil všech obvinění poslankyni, lékařku a matku pěti dětí Päivi Räsänenovou a Juhana Pohjolu, biskupa Evangelické luteránské misijní diecéze ve Finsku, po procesu o svobodě projevu, který vzbudil mezinárodní pozornost.

Finský soud v jednomyslném osmdvaceti stránkovém rozsudku uvedl, že „okresnímu soudu nepřisluší vykládat biblické koncepce“. Uvedl, že Räsänenová se snažila „bránit pojetí rodiny a manželství mezi mužem a ženou“. Pokud někteří lidé považují její výroky za urážlivé, uvedl soud, „pak musí existovat převažující společenský důvod pro zásah do svobody projevu a její omezení“. Soud nařídil finskému státu zaplatit náklady řízení ve výši více než 60 000 eur (přes 66 000 USD). Räsänenová řekla: „Jsem velmi vděčná, že soud uznal ohrožení svobody projevu a rozhodl v náš prospěch. Cítím, že mi po zproštění viny spadla z ramen tíha. Jsem vděčná za to, že jsem měla možnost postavit se za svobodu projevu, doufám, že tento rozsudek pomůže zabránit tomu, aby stejným utrpením museli projít i jiní.“

Obvinění proti dvašedesátileté Räsänenové se týkala jejích výroků v letáku z roku 2004, jejího vystoupení v televizním pořadu v roce 2018 a příspěvku na Twitteru v roce 2019. Generální prokuratura obvinila Räsänenovou, která v letech 2011–2015 zastávala funkci finské ministryně vnitra, z podněcování nenávisti vůči menšinové skupině s odůvodněním, že její výroky „mohly vyvolat nesnášenlivost, pohrdání a nenávist vůči homosexuálům“. Obvinění proti Pohjolovi se týkalo jeho rozhodnutí vydat Räsänenové brožuru *Jako muže a ženu je stvořil*. Räsänenová, která byla v letech 2004–2015 předsedkyní strany Křesťanští demokraté a je aktivní členkou finské luteránské církve. Zpochybnila však sponzorování akce LGBT pride v roce 2019 její církví. Dne 17. června 2019 se ve svém příspěvku na

Twitteru zeptala, jak je toto sponzorování slučitelné s Biblií, a odkázala na fotografii biblické pasáže Římanům 1,24–27 na Instagramu. Text a obrázek zveřejnila také na Facebooku. „Účelem (mého) tweetu nebylo v žádném případě urážet sexuální menšiny. Moje kritika byla zaměřena na vedení církve,“ řekla časopisu *First Things*. Při projednávání tweetu u soudu zdůraznila, že byl zaměřen na církevní představitele a týkal se důležitého tématu, kterému církev čelí. Policie začala Räsänenovou vyšetřovat v roce 2019. Čelila několika policejním výslechům a na rozhodnutí generálního prokurátora musela čekat více než rok. Mezinárodní luteránská rada označila stíhání Räsänenové a Pohjoly za „do nebe volající“: „Toto přesvědčení sdílí naprostá většina křesťanů všech národů, včetně katolíků a pravoslavných. Odsoudil by nás finský generální prokurátor všechny? Bude navíc finský stát riskovat vládní sankce ze strany jiných států na základě porušování základních lidských práv?“ Na adresu brožury, která popisuje homosexualitu jako „poruchu psychosexuálního vývoje“, Räsänenová u soudu uvedla, že byla požádána, aby napsala text, v němž by z pohledu své funkce političky, lékařky a křesťanky nastínila luteránské učení o sexualitě pro členy své církve. Uvedla, že brožura byla vzhledem ke změnám ve výzkumu a legislativě od roku 2004 zastaralá. Měla by však podle ní stále existovat jako dokument svědčící o diskusích, které v té době probíhaly. Před soudem se během procesu shromáždily davy příznivců. Americký pastor Andrew Brunson, který strávil dva roky ve vazbě v Turecku, přiletěl do Finska, aby Räsänenové předal modlitební slib podpory podepsaný křesťany z celého světa, který zorganizovala organizace *Family Research Council*. Skupina amerických senátorů napsala 24. ledna dopis Rashadu Hussainovi, velvyslanci USA pro mezinárodní náboženskou svobodu, ve kterém vyjádřila znepokojení nad soudním procesem: „Jsem velmi znepokojeni tím, že použití finského zákona o nenávislných projevech se rovná

Päivi Räsänen s nejmladším vnoučetem, březen 2022.
Foto: Päivi Räsänen / Facebook

sekulárnímu zákonu o rouhání. Mohl by otevřít dveře pro stíhání dalších zbožných křesťanů, muslimů, židů a stoupců jiných vyznání za to, že veřejně vyjadřují své náboženské přesvědčení.“

Křesťanská právní skupina *ADF International* uvedla, že obžaloba ve své závěrečné řeči argumentovala tím, že slovo „hřích“ může být škodlivé. „Apoštol Pavel zde není souzen, ale Räsänen ano,“ uvedla obžaloba a vyzvala, aby byla obžalovaným udělena pokuta. Räsänenová ve své obhajobě tvrdila, že rozsudek o vině by poškodil svobodu slova ve Finsku. Naznačila, že se tento proces stal teologickou debatou o otázce „co je hřích?“, což je podle ní pro soud nevhodné téma. Obhajoba se odvolávala na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Handyside* proti Spojenému království z roku 1976, podle něhož se svoboda projevu vztahuje i na myšlenky, které „urážejí, šokují nebo znepokojují stát nebo jakoukoli část obyvatelstva“. Paul Coleman, výkonný ředitel *ADF International*, který byl přítomen prvnímu dni soudního procesu 24. ledna, se k tomu vyjádřil takto: „Tento den bych charakterizoval jako novodobou inkvizici nebo proces s kacíři, přičemž kacírství spočívalo v tom, že Päivi a biskup Juhana byli souzeni pro odpor vůči nové sexuální ortodoxii naší doby.“ Státnímu zástupci začala ten den běžet sedmidenní lhůta pro případné odvolání.

cirkev.cz

SLOVO KNĚZE

Maďarsko má v čele ženu

Maďarsko má novou prezidentku. Čtyřiačtyřicetiletá Katalin Nováková je první ženou v čele Maďarska. Získala ziskala 137 ze 188 odevzdaných hlasů.

Katalin Novák. Foto: novakkatalin.hu

Prezidentka vystudovala univerzity v Szegedu, Budapešti a Paříži. Nejprve pracovala na ministerstvu zahraničních věcí, kde se specializovala na témata Evropské unie. Až donedávna byla místopředsedkyní vládní strany Fidesz, kde měla na starosti kontakty s partnery v zahraničí, zejména v Německu. Kromě znalosti angličtiny a francouzštiny je totiž bilingvní v němčině.

Především v době, kdy vrcholila roztržka mezi maďarskou vládní stranou a Evropskou lidovou stranou (EPP), obhajovala právě Nováková často postoje své strany na stránkách německého konzervativního tisku.

Čtyřiačtyřicetiletá Nováková je matkou tří dětí a veřejně litovala, že neměla další. Rodina je pro ni prioritou obecně. „Pro mě jsou nejdůležitější maďarské rodiny a maďarské děti a chci pro ně pracovat i v budoucnu,“ uvedla s tím, že sílu čerpá ze své vlastní rodiny a také z víry v Boha.

Nováková je považována za jednu z architektek prorodinné politiky současné vlády. „Evropa se stala světadílem prázdných dětských postýlek, zatímco

Asie a Afrika čelí protichůdným výzvám,“ nechala se v minulosti slyšet.

Maďarsko trápí úbytek obyvatel už od 70. let. Rekordně nízkou porodnost mělo v roce 2011, sotva 1,2 dítěte na ženu. Za poslední roky narostla na 1,6 dítěte na ženu, což vláda považuje za důsledek svých rodinných opatření. Na rodiny jde v Maďarsku nejvyšší procento HDP ze všech evropských zemí, ať už ve formě přímých dotací či daňových odpisů. Vláda zároveň vyhlásila povinnost, aby v každé obci, kde je minimálně 40 dětí do 3 let, musely vzniknout jesle. V kruzích konzervativních rodičů je školská vládní politika vnímána problematicky. Zásadní šikanu zažívají rodiče, kteří se chtějí věnovat svým dětem doma v režimu domácího vzdělávání. Důvodem striktního opatření je údajně velká skupina romské populace, přesto však opatření pro reálně nedostupnou volbu tzv. domácí školy dopadají na obyvatele ze zcela jiné sféry.

Cílem pronatalitních opatření je dostat se na číslo 2,1 dítěte, které je nutné k udržení stávajícího počtu obyvatel. V EU jej nedosahuje žádná země, Česká republika se nyní přiblížila hranici 1,8 dítěte na ženu.

Nováková je považována za spíše umírněnou kandidátku, která se varuje drsnějšího slovníku. Za jejího objevitele je považován někdejší ministr pro lidské zdroje, kalvinistický pastor Zoltán Balog. Ten kdysi konfirmoval Viktora Orbána, křtil jeho dceru Sárú a byl jeho duchovním rádcem a loni v květnu byl vysvěcen za biskupa maďarské reformované církve.

Ačkoliv kalvinisté tvoří v Maďarsku asi osmiprocentní menšinu, v Orbánových vládách je jich tradičně více než katolíků. Ke katolíkům se počítá ministr zahraničí Péter Szijjártó a místopředseda vlády Zsolt Semjén. V současné chvíli se Maďarsko připravuje na parlamentní dubnové volby.

Konzervativní noviny

Každý hřebík, který vyčnívá, bude zatlučen. Toto moudro z lidově tvořivé dílny bývá uplatňováno, a to oboustranně. Jednak ze strany „hřebíků“, kteří často zalézají sami, a to, jak jen to jde nejrychleji, ale i ze strany „kladiv“. Ti zase často buší do „hřebíků“ tak bezohledně, že se sem tam i nějaký ohně, nebo dokonce zlomí. Ale co, každý hřebík je nahraditelný a pak, vždyť je to jen hřebík. Pokud ovšem jde jen o tento typ spojovacího materiálu.

Květná neděle nám tuto skutečnost připomíná. To se to jásá a plesá, když všichni kolem volají: „Hosana synu Davidovu!“ a ničí veřejnou zeleň, ale na nádvoří před Pilátovou úřadovnou už to taková sláva není. To je lepší volat: „Ukřizuj!“, nebo alespoň mlčet. To najednou kdejaký vyčuhující hřebík zalezle, nebo se alespoň ohně i se svým charakterem. Možná nás ta rychlá změna jeruzalémských překvapuje. Ale proč vlastně? Překvapí nás snad, když aktuální šéfová parlamentu prohlásí, že ač katolička je pro potraty a stejnopohlavní manželství? Nebo snad je nějak překvapivé, že jakýsi Pepa z Ameriky, který dokonce prohlašuje, že i papež mu řekl, že je dobrým katolíkem, je podobného názoru? Překvapilo nás snad, když křesťanský demokrat, kdysi velící celé EU, odhaloval sochu jakéhosi vousáče v Trevíru? A možná už nás ani nepřekvapí, když v zájmu přijatelnosti nás samotných uděláme něco, abychom nevyčnívali a nepřivolali na sebe útok „kladiv“ hájících veřejné blaho.

Jistě, vyčnívat je nebezpečné, neboť bychom na sebe mohli upoutat pozornost. Jenže nevyčnívat může být z hlediska našeho životního cíle ještě horší. Všimne si náš Pán těch, co nevyčnívají, až přijde?

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

JEŽÍŠ MUSEL VSTÁT Z MRTVÝCH

17. dubna 2022 – Slavnost Zmrtvýchvstání Páně – Jan 20,1–9

Augustin

Marie Magdaléna nepochybně přišla mnohem více rozničená láskou než ostatní ženy, které poslechly Pána. Proto se Jan nikoli neprávem zmiňuje pouze o ní a nemluví o těch, kteří byli s ní, jak dosvědčují jiní. (...) Markova slova časně ráno po východu slunce (Mk 16,2) nejsou v rozporu s tím, co je zde řečeno: „ještě za tmy“. Když vyjde den, zůstávají ještě zbytky tmy, které s příchodem světla mizí. Markovo „časně ráno po východu slunce“ tedy nelze chápat tak, že by slunce již bylo vidět nad zemí, ale spíše tak, jak jsme zvyklí říkat, že je třeba něco udělat velmi brzy: říkáme „při východu slunce“, tedy když se blíží k těmto končinám.

Jan Zlatoústý

Pán vstal z mrtvých, když byl ještě na hrobě pečetní kámen. Bylo však třeba uklidnit i ostatní, a proto je hrob po vzkříšení otevřen, aby se uvěřilo tomu, co se stalo. To nakonec dojde i Marii. Když viděla odvalený kámen, nešla dovnitř ani se tam nepodívala, ale pohnuta velkou láskou rychle běžela k apoštolům. O zmrtvýchvstání ještě nevěděla nic jistého; myslela si, že tělo někdo odnesl. Evangelista ženu o tuto chválu nepřipravil, ani nepovažoval za hanbu, že se to poprvé dozvěděli od ní. Jakmile to tedy uslyšeli, přišli s velkou horlivostí ke hrobu.

Řehoř

Nemůžeme si myslet, že tak podrobný popis evangelistů neobsahuje žádná tajemství. Mladší Jan označuje synagogu, starší Petr církev pohanů. Synagoga sice přišla k uctívání Boha dříve než církev, ale svět začal používat zástupy pohanů dříve než synagogu. Běželi současně, neboť pohanství běželo se synagogou po stejné společné cestě, i když ne ve stejném smyslu, od doby svého vzniku až do svého zániku. Synagoga přišla ke hro-

Juan de Flandes: Kristus se zjevuje Marii Magdaléně (cca 1500)

bu jako první, ale nevstoupila dovnitř, protože ačkoli přijala přikázání Zákona a slyšela proroctví o vtělení a umučení Pána, nechtěla věřit v mrtvého člověka. Šimon Petr však přišel a vstoupil do hrobu: Církev pohanů, která následovala, uznávala, že Ježíš Kristus je podle těla mrtvý, a zároveň věřila, že je živý Bůh. Šátek, který měl Pán na hlavě, se nenachází u rubášů, neboť hlavou Kristovou je Bůh (1 Kor 11,3) a nepochopitelná tajemství jeho božství jsou oddělena od našeho chabého poznání a jeho moc přesahuje stvořenou přírodu. A říká, že ji našli nejen oddělenou, ale i svinutou: když je plachta svinutá, není vidět ani začátek, ani konec a Boží majestát nezachíná ani nekončí. A správně se dodává „na jednom místě“: Bůh není v názorovém rozkolu a jeho milost si zaslouží ti, kdo se navzájem nerozdělují pohoršením sekt. Šátek se používá k utírání potu z námahy, a tak můžeme podle šátku chápat

i Boží utrpení. Šátek, který měl na hlavě, se tak nachází na Osve, neboť utrpení našeho Vykupitele je výjimečné a velmi vzdálené našemu utrpení. On to snášel bez pocitu viny, my pro pocit viny. On chtěl podstoupit smrt dobrovolně, my k ní přicházíme proti své vůli. Po Petrově vstupu vstoupil i Jan: na konci světa se Judea připojí k víře ve Vykupitele.

Theophylakt

Nebo jinak. Petra vidí jako aktivního a energického, Jana jako kontemplativního a učeného, aby získal poznání o božských věcech. Kontemplativní člověk má často náskok díky svým znalostem a učnosti, ale aktivní člověk svou neúnavnou pílí a horlivostí předčí svou bystrotu a zahlédne Boží tajemství dříve.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catenaaurea.sk

ČLOVĚK, PANOVNÍK A SVĚTEC – BL. KAREL I. RAKOUSKÝ

Poslední císař rakouský, král český, apoštolský uherský král etc. etc. Karel (celým křestním jménem Karel František Josef Ludvík Hubert Jiří Otto Maria) se narodil 17. srpna 1887 na zámku Perssenbeug v Dolním Rakousku jako příslušník jedné z nejstarších a nejvznešenějších vládnoucích dynastií světa. Zemřel v utrpení a vyhnanství před sto lety – 1. dubna 1922.

Ačkoli v dětství byl arcivévoda Karel trůnu dosti vzdálen proctví řádové sestry Marie Vincentie už v jeho dětství mu předpovědělo těžký úděl panovníka. Karel byl proto od útlého věku doprovázen modlitbami svých nejbližších. Jeho dětství bylo prosté a šťastné, ačkoli jeho otec, voják a milovník žen vyhlášený svými společenskými excesy, mu nemohl jít dobrým příkladem. Dlužno ale uznat, že péči o výchovu svého syna nezůstal arcivévoda Otto nic dlužen. Obklopen láskyplnou péčí matky, která ho vychovávala v katolické víře, vyrůstal Karel v laskavého a soucitného člověka, a do života vstoupil obdařen pevnými morálními zásadami a hlubokou vírou.

V šestnácti letech byl arcivévoda jmenován poručíkem a v roce 1905 v císařské armádě nastoupil službu: v roce 1908, už jako plnoletý, u dragounského pluku č. 7 vévody Lotrinského, jehož štáb v té době sídlil v posádce Brandejs nad Labem.

Zdejší císařský a královský zámek se 1. července roku 1908 stal Karlovým novým domovem a kasárna v bývalé jezuitské koleji přímo naproti poutnímu chrámu Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi byla místem, kde vykonával svoji každodenní důstojnickou službu.

Jako předkové jeho rodu, panovníci, kteří ve Staré Boleslavi budovali mariánskou svatyni, chránili a uctívali obraz staroboleslavské Bohorodičky, také Karel Habsburský ve svém mládí na tomto starobylém poutním místě vzhlížel k Palladiu země české a osobně prožíval svatozáclavskou tradici.

V jiném městě v Čechách, ve Františkových Lázních, se začal příběh Karlovy celoživotní lásky a manželství, po-

Svatba arcivévody Karla a Zity Zita Bourbonsko-Parmské na zámku Schwarzaau 21. října 1911. Foto: wikimedia

žehnaného osmi dětmi. Karlovo srdce si tu získala družka z jeho dětských let, princezna Zita z panovnického rodu Bourbonsko-Parmského (9.5.1892–14.3.1989), která po matce z rodu portugalských kráľů Braganca zdédila krásu a temperament. Po zásnubách ve vile Pianore v italském Toskánsku bylo datum sňatku stanoveno na 21. říjen 1911, a v rakouském poutním místě Mariazell světili Zita a Karel svůj vzájemný vztah pod ochranu Panny Marie.

Před svatbou se Zita setkala se zvláštním prorockým slovem papeže Pia X., který, žehnaje jejímu sňatku, označil Karla za příštího císaře – v době, kdy ještě nikdo netušil nic o budoucích dramatických osudech monarchie. „Bude odměnou Boha Rakousku za to, co Rakousko vykonalo pro církev“ řekl tehdy o Karlovi svatý Pius X.

Císařovna Zita v následujících letech beze zbytku naplnila přání svého manžela, který jí ve svatební den řekl: „Nyní si musíme vzájemně pomáhat do nebe“. Do smrti mu zůstala nejspolehlivějším a nejvěrnějším přítelem i rádcem, a v dobrém jej posilovala ve chvílích, kdy zůstal při svém poslání zcela opuštěn. Dá se říci, že v Zitě měla Rakousko-Uherská monarchie po mnoha dlouhých desetiletích zase opravdovou císařovnu.

Koncem krátké svatební cesty, dne 28. listopadu 1911, přijeli Karel a Zita s velkou slávou do Brandýsa. Arcivévoda se vrátil do své posádky v Čechách k vojenským povinnostem i k obyčejnému, v zásadě prostému dennímu životu. Jak císařovna Zita později mnohokrát vzpomínala, v tomto městě novomanžele prožili jedině opravdu šťastné měsíce společného života.

Koronovace krále Karla a královny Zity s korunním princem Otto v Budapešti v prosinci 1916. Foto: Heinrich Schuhmann

V roce 1912 musel arcivévodský pár odcestovat do Haliče, až na tehdejší hranice Rakousko-Uherska s Ruskem (do obce Kolomea, dnes na Ukrajině), kam byl pluk brandýských dragounů přeložen. Karel se Zitou se do Brandýsa stále vraceli, k zámku i městu se později císař Karel I. vracel vzpomínkami. Sem možná směřoval své marné naděje na trochu osobního štěstí i poté, co jeho úsilí o mír bylo zmařeno a staletá říše se rozpadala.

Atentát na Františka Ferdinanda d'Este 28.června 1914 změnil běh dějin i život arcivévodských manželů. Karel se náhle stal následníkem trůnu a zároveň byl spolu s miliónem mužů vržen do válečné vřavy. Na ruské i italské frontě poznal hrůzy války, viděl, jak vojáci obou stran jsou vražděni ohněm a železem. Karel pláče nad jejich osudem a jako frontový velitel se snaží svými rozkazy mírnit toto běsnění: „Ukládám každému veliteli jako svatou povinnost aby vynaložil veškeré úsilí na to, aby ranění byli co nejlépe ošetřeni a aby bylo o jednotky co nejlépe postaráno. Zakazuji rozkaz: nebrat zajatce! Nejprísněji zakazují krádeže, plnění a zbytečné ničení.“

Když v listopadu 1916 v Schönbrunnu umíral František Josef I., byl si vědom, jaké strašlivé dědictví svému nástupci zanechává: „Převzal jsem trůn za nejtěžších okolností a předávám jej za okolností ještě těžších. Byl bych rád, kdybych toho byl Karla ušetřil“ ...Karel se

21. listopadu 1916 stal císařem a králem 50-ti milionové mnohonárodnostní říše, zmítané v nekonečném neštěstí světové války, na níž neměl žádný podíl. Možná, že starý císař František Josef I. vědomě chránil svého nástupce od tíhy osudové odpovědnosti za vypovězení války Srbku, když jej v rozhodující chvíli dne 7. července 1914 nepřizval ke zvláštnímu zasedání ministerské rady.

Karel však válku zdědil a v prvním manifestu, kterým se obrátil ke svým národům jako nový panovník, ohlašoval: „Chci činiti vše, aby hrůzy a oběti války byly co nejdříve zažehnány.“

„Je mou neotřesitelnou vůlí vykonávat Prozřetelností Boží mně svěřená práva a povinnosti takovým způsobem, abych vytvořil základnu pro utěšený a požehnaný vývoj všech mých národů. Politika nenávisti a odplaty, živená nejasnými poměry, vyvolala světovou válku. Až tato válka skončí, bude muset být nahrazena politikou usmíření. Tento duch musí zavládnout také uvnitř státu. Je zapotřebí s odvahou a rozmyslem, při vzájemné vstřícnosti, uspokojit tužby národů. Ve znamení takovéto smířlivosti chci, s mocnou Boží pomocí, vykonávat Svě vladařské povinnosti a chci jako první nastoupit cestu shovívavého odpuštění a příkrý závojem zapomenutí ony politováníhodné poklesky, jež se udály během války a vedly k trestnému stíhání. Promíjím trest těm osobám, které byly odsou-

zeny civilními nebo vojenskými soudy za následující spáchané trestné činy: velezrada, urážka Veličenstva, urážka členů císařského Domu, rušení veřejného klidu, vzpoura.“ Tak zněl text amnestie z 2. července 1917, které přední čeští politici (Kramář, Rašín) vděčili za záchranu před popravou a za svobodu.

V roce 1919 napsal s velkou úctou francouzský spisovatel Anatol France: „Císař Karel chtěl mír. Byl jediným slušným mužem, který během války zastával odpovědnou pozici, ale neposlouchali ho.“

Mírové snahy Karla I. Rakouského nebyly vládami válčících stran vyslyšeny. Na rozdíl od ostatních, mocností i zájmových skupin neusiloval o mír vítězný a byl ochoten přinést v zájmu ukončení světového ničení oběti – vzdát se části území. Když tajná mírová jednání, která podnikl v březnu 1917 prostřednictvím svých švagrů Sixta a Xaviera Bourbonnských, ztroskotala, stali se Karel a jeho žena Zita terčem nenávislné kampaně militaristů a nacionalistů, kteří jim vtiskli cejch zrádců: Zita, původem Francouzka či Italka, měla být ve styku s nepřáteli, a Karel opustil německého spojence když nechtěl nasadit proti nepříteli účinné zbraně, byl proti neomezené ponorkové válce, zakazoval bombardování nemocnic a kostelů, nechtěl dovolit, aby c. a k. vojáci bojovali na západní frontě. Pro Velkoněmce byl slaboch a loutka v rukou Vatikánu, když podpořil mírovou iniciativu papeže Benedikta XV. a svým humanismem prohrával válku, zatímco Dohoda jej líčila jako tyrana a válečného štváče. Slované v něm viděli Teutona, Němci a Maďaři mu vyčítali slabost pro Slované. Karel pro uzavření míru riskoval nejen korunu, ale i svobodu či dokonce život, svůj i své rodiny – tak si císařský pár ve vidině strašného osudu ruské carské rodiny prožil i dny strachu o osud korunního prince Otty a ostatních dětí, když musely uprchnout z nebezpečí revolučních gard z maďarského Gödöllő.

Císař Karel právem usiloval o to, aby jeho říše přečkala válku. Byl si dobře vědom její nesmírné ceny jako útočiště národů i záruky evropské stability. Rozkladné tendence však byly již příliš silné, vypjatý nacionalismus v monarchii došel

Relikviář s ostatky bl. Karla I. Rakouského. Foto: cisarkarel.cz

za války nesmířitelných rozměrů a monarchie propásla šanci na svou přeměnu ve federální stát rovnoprávných národů, jak vyhlásil svým manifestem ještě 16. října 1918. Díky Karlovu odporu proti použití síly se však všechny změny na mapě střední Evropy v říjnu 1918 udály bez občanské války a krveprolití.

Na konci dnů monarchie – po 700 letech – byl císař vyhnán ze své vlasti. Budoucnosti „svých národů“ dal opakovaně přednost před vlastní budoucností, a mnohými, kteří mu přísahali věrnost, byl znovu zrazen. Mocnosti jej poté nechaly transportovat do exilu na ostrov Madeira. Zde i zemřel, velmi předčasně, v úplné bídě, vyčerpán a po velkém utrpení, dne 1. dubna 1922 v kruhu své rodiny, a zanechal manželku a 8 dětí. Pohřben byl v kostele Panny Marie „Nossa Senhora do Monte“ na Madeiře, kde odpočívá doposud.

V posledních týdnech a dnech života bylo Karlovo duchovní strádání ztíženo i utrpením tělesným. Dnem i nocí seděla císařovna Zita u lože svého manžela.

Svědectví o posledních dnech císaře ve svém deníku uchovala hraběnka

pomněl, jak umírá katolík a císař. „Toužím tolik po tom, abych se s Tebou vrátil domů. Proč nás nechtejí pustit domů?“ šeptal tesklivě své ženě v den své smrti, v sobotu 1. dubna. Po poledni, zaopatřen svátostmi, po mši svaté, která je sloužena v jeho pokoji, s pohledem upřeným na kříž a Nejsvětější svátost umírá se jménem Ježíšovým na rtech.

Způsob, jakým se nástupnické státy bývalé monarchie postavily k výzvě vítězných mocností a odepřely tomuto člověku pomoc v nouzi, zůstane provždy jejich hanbou a flekem na praporech „moderní civilizace“.

Ve vyhnanství se císař Karel až do konce života vracel k úvahám o společném osudu národů ve střední Evropě. Varoval před těžkými následky rozpadu monarchie, která byla vystavěna na ideji nadnárodní, po řadu staletí umožňující více jak desítky národů žít pospolu poklidným životem ve společné vlasti, předvídal, že atomizace střední Evropy na tzv. národní státy nemůže být spravedlivá a národnostní problémy ještě zůstří. Upozorňoval na nebezpečí, plynoucí ze ztráty rovnováhy v Evropě, obával se ex-

panze bolševismu.

Pokud tedy byla po druhé světové válce a novém rozdělení Evropy evropská idea posledního habsburského panovníka vnímána jako pozitivní alternativa k osudu, který Evropu postihl, k ruinám, holocaustu a vyhánění obyvatelstva, pokud jeho křesťanské myšlení bylo stavěno do protikladu k nacionalismu, fanatismu, mocichtivosti a egoistickému materialismu, je to tak správné a je k tomu řada dobrých důvodů. Karel byl mučedníkem, který zahynul v boji s demony moderní doby, a protože byl králem spravedlivého míru, stal se i symbolem jednotné Evropy.

„Byl mužem velké morální integrity a pevné víry, jenž vždy hledal jen to nejlepší pro své národy a všechny své panovnické činy konal v souladu se sociálním učením církve. Držel se ideálů spravedlnosti a míru a neochvějně směřoval ke svatosti. Byl příkladným křesťanem, manželem, otcem i panovníkem“, jsou slova blahoslaveného papeže Jana Pavla II.

Dojemný příběh Karla I. Rakouského je také pro nás, občany dnešní České republiky, plný znamení. Vždy se řídil vírou, srdcem a zdravým rozumem víc než politickou potřebou.

Král Karel I. z Domu Rakouského se už od roku 2011 vrací prostřednictvím svých relikvií a veřejné úcty na mnohá další místa do Čech, na Moravu a do Slezska. Na samém prahu věčnosti, řekl: „Musím tolik trpět, aby mé národy znovu našly cestu k sobě“.

Milan Novák

převzato z <http://www.cisarkarel.cz>

PhDr. Milan Novák
nositel rytířského řádu sv. Řehoře Velikého,
organizátor České a moravské pobočky
Modlitební ligy císaře Karla, člen prezidia
mezinárodní Modlitební ligy

LID, PAPEŽ A MARIA: ZASVĚCENÍ SPOJUJE NEBE A ZEM

Po intenzivní kající pobožnosti, během níž svatý Otec žádal Boha o odpuštění ve jménu všech, došlo slavnostním zasvěcením ke znovu-spojení mezi Nebem a zemí.

Církev, svět, Rusko a Ukrajina jsou nyní vlastnictvím Marie, která stojí před trůnem Boha jako naše Obhájkyň. Včerejší (25.3.2022) úkon – díky zasvěcení, spojení s biskupy, historickým důvodům – odpovídá způsobu, který Madona vyžadovala. Od tohoto objektivního faktu, společně s výzvou k návratu k Bohu, je třeba se znovu vydat na cestu.

Intenzivní kající bohoslužba, která byla střízlivá, soustředěná, plná mlčení, znovu umístila Církev do pozice pravdy před Bohem. Uznání viny, potřeba spásy, natažená ruka žádající tu pomoc, která jediná může dát naději ve světě, jež dosáhl vrcholu bezbožnosti. A pak očekávaný úkon, který ponechával svět v napětí, jež nechával Boha v napětí, tak jako ponechávala v napětí celé stvoření a Nejsvětější Trojici, před více jak dvěma tisíci lety, ona chvíle ticha rozepjatá mezi zvěstováním archanděla Gabriela a odpovědí Marie z Nazareta.

Tělesnými ušima jsme slyšeli slova svatého Otce, který je vyslovoval ve jménu všech a zasvěcoval Církev a svět, Rusko a Ukrajinu Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Nyní nám uši víry umožňují slyšet Madonu, naši Obhájkyň, která se staví před Boží trůn se světem, s Církví a zvláště s Ruskem a Ukrajinou v ruce jako se svým vlastnictvím.

To, co se stalo večer o Slavnosti Zvěstování Páně, bylo znovu-spojení mezi Nebem a zemí, zboření zdi, kterou vystavěl náš svět, aby znepřístupnil lidem Nebe a znovu-vystavění mostu. A tento most nemohl být znovu vystavěn nežli v Ní, která v Sobě nosila a světu darovala věčného Pontifexe, Ježíše Krista, našeho Pána. Nemohl být znovu-vystavěn než prostřednictvím toho, který byl ustaven Kristovým vikářem a tedy Vrchním Pontifexem (tj. tím, kdo slouží jako most). Mezi Ní a jím, mezi Marií a Petrem je zcela zvláštní, jedinečný, nenahraditelný

Svatý Otec zasvětil 25. března 2022 Rusko a Ukrajinu Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Foto: vatican.va

vztah, který se od zjevení ve Fatimě stal velmi speciálním. Papež a Madona se na sebe intenzivně dívali a nesli v tomto pohledu bolest a naději všech.

Byli jsme při znovu-ustavení onoho řádu a oné únikové cesty, na níž Madona poukázala před jedním stoletím v malé portugalské vesničce, a která mezi sebou těsně poutá Boží lid, jeho nejvyššího Pastýře na zemi a Matku Boží. Ve Fatimě Madona žádala po Božím lidu, aby odčinil, prosil, odpýkával prostřednictvím svatého přijímání prvních sobot, svatého růžence, přinášením obětí a sebe samých. Dále pak žádala po papeži, aby ve spojení se všemi biskupy zasvětil Rusko jejím Neposkvrněnému Srdci a upevnil tak nezastupitelnou roli, kterou papež a katolická hierarchie mají v Božím plánu spásy ve prospěch celého světa.

A trošičku jsme zahlédli tento znovu-ustavený řád. Viděli jsme lid Pána, velké i malé, pastýře i stádo, jak žádají od Boha odpuštění, jak se sjednocují v modlitbě v tomto slavnostním úkonu a rozpoznávají hlas pastýře, který je konečně vedl k tomu, aby opět složili svoji naději do ochrany Matky Boží více než do kaž-

dé jiné pozemské iniciativy. Viděli jsme Vrchního Pontifexe – se všemi pastýři Církve – jak pokorně a učenlivě přijímá požadavek Nebe a vykonává zasvěcení, které mohl vykonat pouze on. Neboť Svatá Panna nepřišla nahradit pastýře a věřící, ale žádat je, aby žili ve shodě s oním posláním, jež jim Pán svěřil.

Je objektivně obtížné tvrdit, že způsob, jímž bylo provedeno zasvěcení Církve, světa a zvláště Ruska a Ukrajiny Neposkvrněnému Srdci Marie, neodpovídá tomu, co Přesvatá Panna požadovala ve Fatimě. A to navzdory tomu, co si můžeme myslet o „platnosti“ aktu učiněném svatým Janem Pavlem II v roce 1984 a bez ohledu na tisíce kritických úvah, které mohou být vztaženy na tento kontroverzní pontifikát.

Srdce úkonu leží zde, v rozhodujících slovech: „My, tedy, Matko Boží a Matko naše, slavnostně svěřujeme a zasvěcujeme tvému Neposkvrněnému Srdci nás samotné, Církev a celé lidstvo, zvláštním způsobem Rusko a Ukrajinu“. Všichni biskupové a kněží světa se s Vrchním Pontifexem sjednotili v tomto úkonu, jež obsahuje všechny podstatné prv-

ky vyžadované Madonou v roce 1917, z nichž každý má pregnantní význam. Význam, který my lidé, neustále vystavení nadměrnému vlivu průběžných, rychlých a většinou povrchních sdělení, již nechápeme.

Je především přítomna výslovná forma zasvěcení, k níž se připojuje také svěřením. Nikdy se nepřezně důležitost tohoto slova – zasvěcení – a úkonu, který vyjadřuje. Po desetiletích sekularizace na všech úrovních, která dosáhla takové míry, že v katolickém prostředí jsme byli svědky nejen systematické demolice toho, co je posvátné, ale dokonce kritiky jeho samotné ideje, obrací úkon zasvěcení tento směr o 180 stupňů. Po mnohých letech, v nichž se neúnavně a nemoudře pracovalo na odstraňování každého prvku posvátnosti až do intimních rozměrů kultu v poslušnosti vůči sloganu, že stejně „již všechno je posvátné“ – a tak, díky přísné vnitřní dynamice, už nic není takové – zasvěcení vrací do paměti a uskutečňuje ono velké hnutí, díky němuž člověk existuje: znovu–přivádění všeho k Bohu tím, že se mu vše zasvětil.

Dále pak „adresát“ zasvěcení neboli Nejsvětější Trojice skrze neodmyslitelné prostřednictví Neposkvrněného Srdce. Po letech mariánského minimalismu se vracíme k „slavnostnímu“ uznání, abychom užili slov obsažených v textu, že Marie může (a má) být osobou, k níž se úkon zasvěcení obrací, protože byla ustavena Prostřednicí všech milostí. O tom se již hovořilo a není třeba se u toho dále zastavovat. Jak je ale krásné zdůraznit nekonečnou trpělivost Nejsvětější Marie a Její ohled k tomu, co stanovil Syn. Její prostřednictvím ve skutečnosti nechtělo nahradit prostřednictvím lidská, která byla určena Bohem, a která vrcholí v prostřednictvím Nejvyššího Pontifexe, ale podněcovalo je, čekalo na ně a zušlechťovalo je.

A pak předmět zasvěcení. Někteří kritizovali fakt, že k formulaci zasvěcení byla připojena Církev, svět a Ukrajina, zatímco Madona požadovala pouze zasvěcení Ruska. A je pravda, že v souvislosti se zasvěcením z roku 1984 sestra Lucie upřesnila, že Madona nežádala zasvěcení světa, ale jenom Ruska. „Neposlušnost“, která však neopomíjí po-

žadavek Matky Boží, nýbrž uznává její moc nad celým vesmírem a nad obecnou Církví bez zamlčení onoho národa, na něž tolik čekala. Co se týče Ukrajiny, zdá se vcelku jasné, že by měla být zasvěcena společně s Ruskem nejen proto, co se tam již řadu let děje (třebaže se někteří tváří, že válka tam začala až na konci února), ale rovněž proto, že se jedná o dva intimně spojené národy díky jejich křtu v křesťanské víře a díky zasvěcení Madoně právě Ruska–Ukrajiny ze strany Jaroslava Moudrého. Tento vztah je nyní zasvěcením očištěn a posílen.

Konečně podpora všech biskupů a dokonce všech kněží světa, kteří byli výslovně vyzváni, aby se připojili k tomuto aktu. Od roku 1952 až dodnes, včetně uvedeného roku 1984, je objektivně obtížné uvést jiné zasvěcení než to skuteč-

něné 25. března 2022, které by více odpovídalo požadavkům Matky Boží. A zde, u této objektivní stránky věci, je třeba se zastavit a přijmout výzvu k návratu k Bohu, s níž se v ten den papež František opakovaně obrátil ke všem.

Luisella Scrosati
La Nuova Bussola Quotidiana
Přeložil Roman Cardal

Dr. Luisella Scrosati
teoložka a spisovatelka

Národní pochod pro život

Praha / sobota / 30. 4. 2022

Manifestace pro všechny, kdo věří, že každé počaté dítě by mělo dostat šanci

- 11:00** Pražský hrad – mše svatá v katedrále
- 13:00** Klárov – doprovodný program a občerstvení
- 14:30** Pochod pro život centrem Prahy na Václavské náměstí

pochodprozivot.cz

RADY EXORCISTY O DUCHOVNÍ OCHRANĚ

Prevence je v duchovní oblasti klíčová. Exorcismus a služba vysvobozování obvykle řeší nedostatečnou duchovní ochranu nebo situaci, kdy se někdo záměrně otevřel dveře zlu.

Giotto di Bondone: Svatý František vyhání demony z Arezza (1297–1299)

Jeden nejmenovaný katolický kněz, diecézní exorcista, nám radí, abychom zůstávali blízko Boha a církve a nezahrávali si s okultismem.

„Bůh nás před ním v Bibli varuje,“ upozorňoval tento kněz, říkejme mu třeba P. Jan, v rozhovoru, který poskytl. „Nic dobrého odtud nepřichází a není v něm nic bezpečného.“ Podle jeho názoru jde o oblast, nad kterou nemáme žádnou kontrolu. „Zlo nás chce přesvědčit, že se nám to nevymkne z rukou, ale není to tak,“ říká. „Vždycky to je omyl.“

Podobně upozorňoval, že otevírat se zlu, jako je pornografie, vždycky ohrožuje naše duchovní zdraví. „Všechno, co přijímáme, přijímáme do svého srdce,“ vysvětloval P. Jan. „Deformuje to srdce a pak se to projeví v našich vztazích. Lidé to označují za zábavu, ale je to výsměch Božímu stvoření.“

Něco do toho investovat

P. Vincent Lampert, oficiálně jmenovaný exorcista, který studoval na Severoamerické papežské koleji v Římě a spolu

s dlouholetým italským exorcistou otcem Carminem De Filippis asistoval u více než čtyřiceti vymítání, řekl, že nemůže pomoci nikomu, kdo není ochoten pěstovat vztah s Ježíšem.

Navzdory veškeré autoritě, kterou mu církev propůjčila, P. Lampert zdůraznil, že záleží na ochotě člověka hledat pomoc u Boha. „Nejsou v tom žádná kouzla,“ objasňoval v jednom dřívějším rozhovoru. „Přináším moc a slávu Ježíše Krista, ale většinou k nám lidé přistupují jako ke kouzelníkům. Chtějí, abychom vyřešili problém, ale sami do toho nechťejí nic investovat.“

Je přesvědčen, že lidé, kteří chtějí úlevu od zlého, potřebují vyrůst ve víře. „Pokud něco nezmění ve svém životě, svčaná voda a modlitba nic nezmůžou,“ říkal. „Musí být ochotni se modlit a přiblížit se k Bohu.“

Víra je klíčem k životu, vysvětloval P. Lampert, a s vírou se nemusíme bát zlého. Podle něho je „Boží moc větší než moc zla“. „Nenosím s sebou zásobu triků, přináším moc a autoritu Ježíše Krista, které dal své církvi.“

Podle P. Lamperta, pokud se vyvarujeme okultismu, budeme chodit na mši svatou a modlit se, budeme ochráněni a dokonce i kletba se od nás odrazí. „Pokud chodíte do kostela a zvláště pokud přijímáte Eucharistii, je ďábel už na útěku.“

Jak se ochránit

- Nebojte se zlého, ale vždycky se rozhodněte vyhnout se mu. Nevyhledávejte potíže, jinak najdete víc, než oč jste žádali.

- Upírejte svou mysl na Boha, na jeho anděly a svaté. Pokud se stresujete kvůli zlému, nejspíš netrávíte dost času a energie v soustředění na Boha.

- Vedte dobrý katolický život. Často přijímejte Eucharistii, která vás přiblíží Bohu a posílí vaši duši svátostnou milostí. Pokud jste ve stavu smrtelného hříchu,

utíkejte ke zpovědi a slibte, že svůj život změníte.

- Odpouštějte druhým. Nedovolte, aby vás hněv a zášť otevřely zlým vlivům. „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům...“

- Modlete se růženec. Blahoslavená Matka je mocná ochránkyně a přímlyvkyně.

- Modlete se modlitbu Korunky k Božímu milosrdenství, abyste zatlačili zlo a uvolnili Boží milosrdenství.

- Noste škapulíř.

- Používejte svátostné předměty. Pověste si doma kříž. Noste pozeňnané medailonky, například sv. Benedikta nebo zázračný medailonek sv. Kateřiny Labouřé. Žehnejte sebe a místnosti svčanou vodou. (Naplněte si v kostele lahvičku.) Pozeňnaní, které kněz vkládá na vodu, se svčanou vodou šíří dál.

- Často se modlete. Svatá hodina před Nejsvětější svátostí má velikou moc. Používejte modlitby za ochranu, zvláště modlitbu k svatému archandělu Michaelovi.

- Čtete Bibli a dobré katolické knihy.

- Pokud si budete myslet, že čelíte něčemu znepokojivému, a budete mít pocit, že potřebujete pomoc, přivolejte kněze.

Přijměte od exorcisty toto ponaučení: zlo je skutečné a nemáme nad ním žádnou moc, ale můžeme se mu vyhnout. A nikdy se nebojte!

Patti Maguire Armstrongová
epicpew.com

Přeložila Alena Švecová

Patti Maguire Armstrongová
moderátorka, spisovatelka a novinářka

ČLOVĚK SE STÁVÁ PRODUKTEM, ZBOŽÍM

„Jen v Německu se za posledních dvacet let narodilo 300 000 uměle vytvořených dětí, které často nevědí, kdo jsou jejich rodiče.“ Přinášíme homilii ze svátku patronky titulárního kostela Gerharda kard. Müllera Sant'Agnese in Agone (na Piazza Navona) z ledna 2022.

Dívka pro dnešek

Světice, kterou dnes uctíváme jako naši patronku v jejím kostele, je pro nás vzorem svým křesťanským životem a smrtí. Byla to mladá dívka, která žila zde v Římě ve 3. století.

V pohanském prostředí se svobodně a vědomě rozhodla pro Krista. Proto byla křtem ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého začleněna do katolické církve.

V její době existovala trojí zeď, kterou pohané postavili proti evangeliu o všeobecné Boží lásce. Prvním kruhem opevnění byl polyteistický kult mezi lidovými masami. Pak přišla politická a právní bašta státního náboženství, která hrozila smrtí, vězením a vyvlastněním majetku každému, kdo neuctíval císaře jako božské zosobnění Imperia Romana. Třetí překážkou, která se stavěla proti církvi jako univerzální svátosti spásy světa v Ježíši Kristu, byla velká škola řecké filozofie. Novoplatónsky zaměřený myslitel Kelsos formuloval zásadní námitky proti křesťanství, které dosud intelektuálně nepřekonali ani moderní ateističtí antikristé. Od vysoce vzdělaného Origena, o něco staršího současníka sv. Anežky, známe argumenty, kterými mělo být křesťanství dovedeno *ad absurdum*.

Jádrem rozporu se všemi zjevenými pravdami je popření vtělení Boha v Kristu a dobrovolné oběti Božího Syna za nás na potupném kříži. To bylo neslučitelné s představou Boha jako čirého ducha, který se nezajímá o směšné starosti lidí a nešpiní se problémy tohoto světa. Stejně tak se našemu pohanskému mysliteli zdálo nemožné, že Bůh stvořil člověka ke svému obrazu a podobě a že důsledkem smíření hříšníků s Bohem v Ježíšově krvi je naše vzkříšení s duší i tělem. Neboť tělo je totiž jen vězením duše a my bychom měli být rádi, když nás z něj smrt vysvobodí.

To, co moudří a mocní tohoto světa odmítali jako nelogické a naivní, je však vírou církve, kterou dívka Anežka vítěz-

Homilie kardinála Gerharda Ludwiga Müllera v titulárním kostele Sant'Agnese in Agone. Foto: santagneseinagone.org

ně prosazovala proti mediální, politické a ideologické převaze až k mučednické smrti. Řídila se Božím slovem: „Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života... Kdo zvítězí, tomu druhá smrt neublíží.“ (Zj 2,10n)

Tato dvanáctiletá dívka ze 3. století nebyla jinou křesťankou než my dnes. Křesťan je spojen s trojjediným Bohem vyznáním víry ve všech zjevených pravdách, sdílením jeho milosti ve svátostech jeho církve a následováním Krista v novém životě lásky k Bohu a bližnímu. O věčné shodosti katolické nauky, liturgie a mravního života nás může přesvědčit krátký pohled na spis z počátku 3. století *Traditio Apostolica* Hippolyta Římského. Ale ani nepřátelská nálada dnešních mas, politiků a intelektuálů, kteří by nejraději vymýtili celou křesťanskou kulturu Evropy, se příliš neliší od situace pronásledovaných křesťanů ve všech dobách.

Dnes se však proti křesťanské víře staví ještě vyšší zeď, která brání zejména mladým lidem vyznávat víru v Boha Otce a Ježíše Krista, i když byli pokřtěni a vychováni jako katolíci.

Jde o ideologii posthumanismu. Lid-

ská bytost je podle ní pouze biologickým druhem, který je nahrazován a zdokonalován technologicko-digitální výrobou kyborgů a robotů s umělou inteligencí. Člověk zatím přetrvává jako libovolně tvárná a nahraditelná biomasa. Rozdíly mezi mužským a ženským pohlavím lze stírat. Je kladen do spojitosti lidský život s životem zvířat. Člověk a stroj tvoří hybrid a cílem transhumanismu je technické zařízení, které uchová naše individuální vědomí po naší tělesné smrti a učiní nás tak nesmrtelnými – za předpokladu, že si to budeme moci finančně dovolit, což ve skutečnosti znamená, že tato digitální nesmrtelnost bude dostupná jen pro několik miliardářů.

Pro ilustraci rozměru tohoto programu uveďme statistiku. Jen v Německu se za posledních dvacet let narodilo 300 000 uměle vytvořených dětí, které často nevědí, kdo jsou jejich rodiče. Lidská bytost se stává produktem, zbožím, které se objednává, kupuje, půjčuje a kterého se lze zbavit, pokud se někomu nelíbí. Staří a nemocní lidé neumírají důstojně, utěšováni svátostmi církve, ale jsou odhozeni a zlikvidováni.

Toto nerespektování jejich lidské

důstojnosti je propastí, jež mnohé mladé lidi i dospělé odrazuje od skoku víry v Boha, který nás miluje pro nás samotné. Nemohou totiž překonat pochybnosti o nepomíjivém smyslu své osobní existence.

S pohledem upřeným na odvážnou dívku Anežku bychom však chtěli vyzvat každého mladého člověka dnešní doby: I když jste byli při svém početí v těle geneticky manipulováni, i když jste byli vystaveni nebezpečí prenatalní selekce, když jste vyrůstali v ženské nebo umělé děloze, nebo i když vám bylo v dětství a dospívání odepřeno právo na rodinu s vlastním otcem a matkou a sourozenci, přesto nesmíte pochybovat o pravdě, že jste byli stvořeni Bohem k jeho obrazu a podobě. Pro vás se Bůh stal člověkem a Ježíš Kristus z lásky k vám položil svůj život na kříži. Jako jeho učedníci jste po-

voláni k životu, v němž máte následovat Krista. V Božím Synu jste se z milosti stali Božím syny a dcerami a můžete se právem nazývat Božími přáteli v Duchu svatém.

Teprve až znovu poznáme, že lidská důstojnost je založena v Bohu a nikdo nám ji nemůže vzít, pochopíme, že být křesťanem ve vyznání víry, ve slavení liturgie a v nové etice lásky nás povznáší, buduje a činí šťastnými.

Uprostřed chaosu upadající Západorímské říše vyzval papež Lev Veliký římské křesťany, aby si uvědomili svou důstojnost a vzali v úvahu cenu, za kterou byli vykoupeni z otroctví hříchu a smrti. Nebyla to prestiž, moc a peníze, co mohlo učinit lidi svobodnými a blaženými, ale Kristova krev. Byl to Boží Syn, který sestoupil z nebe pro naši spásu, který na sebe vzal naši otrockou podobu,

kteřý z lásky k nám vzal na sebe hořkost umírání a který vstal z hrobu nenávisti, hříchu a smrti jako zářivý vítěz. „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3, 16)

Svatá Anežko, statečná dívka, napodobitelko Ježíše v utrpení a kříži, která jsi vše toto dovršila již ve svých dvanácti letech, oroduj za dnešní mladé lidi, aby poznali důstojnost, kterou dostali od Boha, a následovali své povolání ke slávě vzkříšení.

Mons. Gerhard Müller
kath.net
Přeložil Pavel Štíčka

MAGISTERIUM MUČEDNÍKŮ

Každý máme nějakou svou komfortní zónu. Reakce na Ježíšovo povolání vyžaduje ochotu narušovat své komfortní zóny a zdůrazňuje význam křesťanského mučednictví.

Utrpení mučedníků má magisteriální autoritu, protože toto svědectví vyzdvihuje a potvrzuje základní prvky církevního učení.

Když Jindřich VIII. tvrdil, že je hlavou katolické církve v Anglii, většina lidí zůstala pohodlně zticha. Kromě Thomase Mora a Johna Fishera používali přední katolíci svoje náboženství jako zbožnou fasádu a odmítali pro jeho obranu příliš riskovat. Thomas More a John Fisher svědčí o nezrušitelnosti manželství a legitimní autoritě Církve. Je historickým paradoxem, že neplodná kultura a mělká vírou připravuje půdu pro slavné svědectví mučedníků. Tento vzorec se v průběhu staletí objevuje opakovaně.

Franz Jägerstätter byl rakouský odpirač vojenské služby za druhé světové války. Němci ho za to, že odmítl bojovat za nacistické Německo, odsoudili k smrti. V mládí měl Franz pověst nezkroutného člověka. Jako první ve vesnici vlastnil motoru a údajně byl otcem nemanželského dítěte. Roku 1936 se oženil s hluboce zbožnou ženou a na svatební cestu jeli do

Relikviář s ostatky bl. Franze Jägerstättera. Foto: Diözese Linz / Wakolbinger

Říma, kde přijali požehnání od papeže Pia XI. Franz začal studovat Bibli a denně chodil na mši svatou. Když roku 1938 německá vojska vstoupila do Rakouska, byl zdrcený při pohledu na to, jak mnozí katolíci v jeho vesnici Němce podporují. Napsal: „Myslím, že tohle je snad nejsmutnější hodina pro pravou křesťanskou víru v naší zemi.“ Odmítl přísahat Hitlerovi a roku 1941 dostal jako rolník výjimku

a vrátil se domů. Když uvažoval o svých zážitcích z vojenské služby, o omezování církve (kostely musely vyvěsit vlajky s hákovým křížem) a o zprávách o nacistickém programu „eutanazii“, začal si klást otázku nad morálností války. Radil se i s biskupem, ale ze setkání s ním odešel zklamaný nedostatečně rozhodnou ochotou postavit se nacistické ideologii.

Když byl Jägerstätter znovu povolán

k vojenské službě, vyjádřil svou výhradu svědomí: „... že pro své náboženské názory odmítá vykonávat vojenskou službu se zbraní, že kdyby bojoval za nacistický stát, jednal by proti svému náboženskému svědomí..., že nemůže být zároveň nacistou i katolíkem..., že jsou určité věci, ve kterých člověk musí poslouchat Boha víc než lidi; s ohledem na přikázání „budeš milovat svého bližního jako sebe samého... Byl však ochoten sloužit jako vojenský ošetřovatel.“ (Výňatek z odůvodnění rozsudku Říšského vojenského soudu z 6. července 1943.)

Kněz, který ho navštívil, ho sice apelem na jeho vlastenectví ke službě v armádě nepřesvědčil, ale poskytl mu útěchu touto zprávou: O rok dřív rakouský pallotinský kněz otec Franz Reinisch odmítl vykonávat vojenskou službu z týchž důvodů a za svá přesvědčení zemřel. Roku 1943 nacisté Franze odsoudili k smrti za buřičství a tohoto oddaného manžela a otce popravili gilotinou. Jeho poslední zaznamenaná slova byla: „Jsem vnitřně plně spjat s Pánem.“ Bylo mu třicet šest let.

V červnu 2007 papež Benedikt XVI. – který jako mladý muž za války neochotně sloužil v jednotce protiletkecké obrany na okraji Mnichova – prohlásil Franze Jägerstättera mučedníkem. V říjnu 2007 byl blahorečen. Jeho mučednictví zvýšilo magisteriální hodnotu jeho

svědectví: „... ani vězení, ani pouta, ani rozsudek smrti nemohou člověka připravit o víru a jeho svobodnou vůli.“

V listopadu 2021 mexické úřady odsoudily dva mexické kardinály, biskupa a tři kněze za porušování mexické ústavy. Hlavní terč, kardinál Juan Sandoval Íñiguez, před volbami varoval: „Pokud ti, kdo jsou u moci, zvítězí, přijde diktatura..., svoboda bude ztracena, protože tu mluvíme o systému, který je komunistický, socialistický a který zotročuje.“ Mexická ekonomika zchudne a bude zotročena „jako ve Venezuele a jako na Kubě“.

Kardinál Sandoval také upozorňoval na to, že „v sázce je dobro rodiny a [lidského] života, protože tato vláda přijala genderovou ideologii, která s sebou přináší veškerá nepřirozená zvěřstva, jež dokážou rozpoutat, což může ztěžovat život rodinám a ničit je“, bude podporovat „interrupce, rychlé rozvody, homosexuální chování a homosexuální sňatky“. Na závěr kardinál uvedl, že „komunisticko-marxistický řád“ ohrožuje náboženskou svobodu.

Sandoval povzbuzoval „většinu Mexičanů, kteří věří v Boha a jeho prozřetelnost, aby se k němu hodně modlili, aby nás osvětlil a pomohl nám“, aby „prosili Pannu Marii Guadalupskou o pomoc a modlili se před nejsvětější svátostí“. Povzbuzoval Mexičany, aby „splnili svou občanskou povinnost“, šli k volbám a ne-

nechali „volný prostor pachatelům zla“.

Slova kardinála Sandovala nejsou prázdné fráze. V Mexiku – stejně jako v myslí mnoha Američanů – je odluka církve od státu absolutní. Během soudního jednání jeden ze soudců kritizoval duchovní: „Volby nejsou nebeská ani duchovní záležitost... Nebeské vnučtí nezpůsobí, že ve všeobecně volených pozicích budou nejlepší lidé.“ Pronásledování mexických duchovních, kteří odvázně dosvědčují důstojnost manželství a rodiny, představuje právě probíhající mučednictví.

Křesťanští mučedníci riskují a vydávají svůj život v Ježíši pro pevnou jistotu víry, která slibuje spásu. Žádný z nich nezemřel za nejednoznačné učení zprostředkované katolíky nevycházejícími z komfortních zón, usilujících o příznivé mínění okolní kultury. Když uvažujeme o magisteriu Církve, musíme mít na paměti také magisterium mučedníků.

*P. Jerry Pokorsky
Catholic Culture
Přeložila Alena Švecová*

*Fr. Jerry Pokorsky
kněz, morální teolog, spoluzakladatel
organizací CREDO a Adoremus*

„Hledejte svou sílu v Pánu, v jeho všemohoucnosti. Oblečte se do plné výzbroje Boží, abyste mohli čelit ďáblovým nástrahám. Vedeme přece zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší. Proto vezměte na sebe plnou Boží výzbroj. Jen tak budete moci odolat, až bude zlo, všecko překonat a obstát.“

(Ef 6, 10-13)

Požehnané a milostiplné Velikonoce
přeje a za podporu děkuje
redakce RC Monitoru

TŘI ZDROJE A TŘI SOUČÁSTI DRUHÉHO VATIKÁNSKÉHO KONCILU

Kdo se za minulého režimu musel povinně trápit s marxismem–leninismem, učil se také jeho tři zdroje a tři součásti.

Pro ty, kteří pozapomněli, a pro ty, kteří to již nezažili, připomeňme si, že tři zdroje marxismu byly francouzský utopický socialismus, anglická politická ekonomie a německá idealistická filosofie; tři součásti pak byly marxistická filosofie, politická ekonomie a vědecký komunismus. Druhý vatikánský koncil stihlo v katolické církvi bohužel to neštěstí, že se s ním často rozehrávají ideologické boje, a v jeho jménu se nálepkuje i diskvalifikuje způsobem, který může připomínat právě způsob, jakým režim zacházel se svojí marxistickou ideologií. A v tom je také rozdíl od předchozího stavu v církvi, která bývala sice autoritativní, ba často až autoritářská, ale rozhodujícím kritériem tehdy bylo, jestli se katolík drží jasně definované katolické nauky „o víře a mravech“ (*de fide et moribus*). V takto nastaveném schématu je jasně prokazatelné, co z církevní doktríny věřící přijímá a co naopak odmítá. Zavrhuje-li pak některé definitivní učení, stává se bludařem (heretikem). Karty byly přehledně a předvídatelně rozkryté.

Zato dnes můžeme hovořit o jakési „tekuté“ církevní nauce. O dogmatických definicích a závazné církevní nauce se běžně nehovoří, avšak o to více bychom neměli zapomínat, co tak výstižně kdysi vyjádřil sv. Maxim Vyznavač: „Zamlčovat dogmata znamená je popírat.“ Však také tomuto světcovi vyřízli jazyk, aby nauku církve nemohl pronášet, a usekli pravou ruku, aby o ní nemohl psát. Čím neurčitější a bezvýznamnější se dnes stala pravověrnost ve smyslu souhlasu se závaznou naukou církve, tím více se zdůrazňuje lojalita ve vnějších věcech. K nim také patří verbální souhlas „s koncilem“, samozřejmě druhým vatikánským (jiné koncily jako by neexistovaly). Onen „koncil“ však není chápán jako živý organismus, v jehož dokumentech jsou přítomné různorodé prvky, z nichž

Papež Pavel VI. na Druhém vatikánském koncilu. Foto: Lothar Wolleh

nejzávažnější jsou opět církevní dogmata. Mělo by totiž platit, že věroučná závaznost není dána tím, že nauku cituje či uvádí také Druhý vatikánský koncil, nýbrž proto, že ji církev již dříve vyznávala a případně i definovala. Ostatně sám koncil se označil za „pastorační“, takže předmětem naší víry není a nemá být samotný „koncil“.

Způsob ideologického zacházení s koncilem s patriční nadsázkou, avšak zcela pravdivě vystihuje profesor Hrdina: „V některých církevních kruzích (včetně těch českých) se totiž stalo zvykem ohánět se Druhým vatikánským koncilem, tak jako se v osmdesátých letech minulého století komunistický režim u nás neustále oháněl sedmáctým sjezdem Komunistické strany Československa. Výsledek byl a je předvídatelný: řada křesťanů (zejména těch konzervativnějších založených) je ustavičnou glorifikací koncilu znechucena, zvláště když se jim dává najevo, že všechno předkoncilní bylo špatné a dobré je jen to pokoncilní

apod. Říci slovo proti koncilu znamenalo získat nálepku tradicionalisty či „tridentáka“ se všemi negativními důsledky. To přirozeně není vina onoho koncilu, nýbrž jeho teologicky ne vždy dostatečně vzdělaných koryfejí, kteří mu tak prokazují medvědí službu.“ Je jen s podivem, že právě koncil, který jeho nadšení propagátoři spojují s dialogem a otevřeností, se v jejich pojetí často stává nástrojem k umlčování.

Tuto nepřijemnost nám mohou pomoci rozklíčovat právě ona uvedená marxistická trojdělení. Vezměme tři součásti, tentokrát nikoli marxismu-leninismu, nýbrž koncilních dokumentů. Dokumenty Druhého vatikánského koncilu jsou trojího druhu: nejzávažnější jsou čtyři konstituce, totiž o církvi (*Lumen gentium*), která se skví dokonce podtitulem „věroučná“, o Božím zjevení (*Dei verbum*), o posvátné liturgii (*Sacrosanctum Concilium*) a o církvi v dnešním světě (*Gaudium et spes*), ta naopak s podtitulem „pastorální“. Už v této nej-

vyšší kategorii dokumentů vidíme, že neideologický přístup ke koncilu bude hledat v konstitucích především věrouku, kterou církev nepřetržitě hlásala, takže se netřeba divit, že dogmatická konstituce o církvi bude jistě nadčasovější, než pastorační konstituce o světě, který byl „dnešní“ v roce jejího vydání (1965).

Tím spíše bude na místě určitá diferenciace závaznosti a závažnosti v případech druhé, nižší kategorie dokumentů, totiž dekretů. Těch je celkem devět. Kromě předvídatelných tematických okruhů, jakými jsou nová úprava týkající se biskupů, kněží, seminaristů, řeholníků, laiků, východních církví nebo misí, se dva dekrety věnují tehdejší novinkám, totiž hromadným sdělovacím prostředkům (*Inter mirifica*) a ekumenismu (*Unitatis redintegratio*). Příkladem povrchního ideologického pojetí koncilu je například výtku nedostatečné „ekumenické otevřenosti“. Zdalipak ten, kdo těmito výtkami šermuje, četl v dekretu o ekumenismu slova: „Ježíš Kristus chce, aby jeho lid rostl věrným hlásáním evangelia a udělováním svátostí prostřednictvím apoštolů a jejich nástupců, totiž biskupů s Petrovým nástupcem jako hlavou, i jejich laskavým vedením při působení Ducha svatého; společenství toho lidu dovršuje jednotu ve vyznávání jedné víry, ve společném slavení bohoslužby a v bratrské svornosti Boží rodiny“ (č. 2)? V takto pojaté jednotě nechybí žádný z prvků, jimiž katolická církev disponuje, zatímco v jiných církvích některé, ba mnohé z nich zcela chybí. A ekumenismus, který nevede k takto koncilem nastíněné komplexní, katolicky chápané jednotě, může být pouze zdvořilostní, anebo reduktivní: církev se kvůli jednotě s druhými raději vzdá částí své nauky a praxe. Není tedy třeba nikoho nutit do aktivit a verbální „otevřenosti“, před kterou varuje samotný dekret o ekumenismu: „Tento posvátný sněm vybízí věřící, aby se zdržovali každé lehkomyšlnosti i nerozumné horlivosti, který by mohly poškodit opravdový pokrok jednoty. Neboť jejich ekumenická činnost musí být plně a upřímně katolická, totiž věrná pravdě, kterou jsme přijali od apoštolů a Otců, v souladu s vírou, kterou vždy vyznávala katolická církev, a zároveň zaměřená k oné plnosti,

Procesí koncilních otců k zahajovací bohoslužbě Druhého vatikánského koncilu. Foto: Peter Geymayer

jíž podle vůle Pána má s postupujícím časem růst jeho tělo“ (č. 24). To je trochu jiný „koncil“, než ten, kterými jsou umlčovani ti zpozdilí, kteří církev zdržují v jejím nezadržitelném vývoji vpřed, že?

Ještě nižší, třetí kategorii dokumentů představují deklarace. Ty jsou pouze tři a pojednávají kromě křesťanské výchovy o dvou tehdy nově nastolených tématech: o poměru k nekřesťanským náboženstvím (*Nostra aetate*) a o náboženské svobodě (*Dignitatis humanae*). Opět zde platí: kdo má rezervovaný vztah k buddhismu či islámu, nevyjadřuje sice postoje „v duchu“ koncilní deklarace o nekřesťanských náboženstvích, avšak není důvod jej osočovat, pokud se jinak neodchyluje od závazné a definitivní nauky církve.

Pak lze ještě v rámci naší paralely s marxismem nalézt tři zdroje koncilu. Uvádí se totiž, že Druhým vatikánským koncilem se církev vyrovnala s myšlenkami protestantské reformace i osvícenského humanismu. Za těchto okolností je třeba ovšem o to rozhodněji předsadit katolickou nauku jako naprostý základ, jako první a nezbytnou součást koncilního poselství. Reformačními a osvícenskými prvky jsou dokumenty spíše protkány, díky nim se do koncilních jednání a dokumentů vplížila například témata ekumenismu, vztahu k mimokřesťanským náboženstvím nebo otázka nového chápání náboženské svobody. Žádné

z těchto témat však nebylo dogmatizováno, nebylo totiž samotným koncilem ani papeži po koncilu prohlášeno za definitivně závaznou nauku. Katolíci tak mají sice mít respekt i k tomuto učení církve, avšak nesmí být zatěžováni ve svědomí „většími břemeny než nezbytně nutnými“ (Sk 15,28). A už vůbec nemají být napadáni například za nedostatek „ochoty k dialogu“. Jeden velevýznamný církevní činitel, plný horlivosti pro dialog (ač sám o něm vedl spíše dlouhé monology), prohlásil, že „křesťan, který není ochoten k dialogu, se nemůže ani nazývat křesťanem“. Hledme, jak se věci posunuly a časy změnily. Podle novozákonního listu Židům to není dialog, jež by byl pro křesťana tak nepostradatelný. Je to něco jiného: „Bez víry není možno zalíbit se Bohu“ (Žd 11,6).

P. Stanislav Příbyl

Doc. JUDr. Stanislav Příbyl,
Ph.D., Th.D., J.C.D.
rektor kostela Nanebevzetí Panny Marie
na Karlově v Praze, soudce Metropolitního
církevního soudu

KRISTUS VOLÁ SVÉ UČEDNÍKY

Memento pro Svatý týden vybírám z apoštolské exhortace *Radost evangelia*. Svatý otec zde sdílí napomenutí, které míří ke každému z nás, protože jsme byli posláni hlásat Boží slovo: „Mediální kultura a některá intelektuální prostředí občas projevují značnou nedůvěru k církevnímu poselství i jakési zklamání. V důsledku toho mnozí pastorační pracovníci, ačkoli se modlí, pěstují určitý druh komplexu méněcennosti, který je vede k relativizování a zatemňování jejich křesťanské identity a jejich přesvědčení. Vytváří se tak bludný kruh, protože nejsou šťastní z toho, kým jsou a co dělají, nevnímají své ztotožnění s evangelizačním posláním, což oslabuje jejich nasazení. Nakonec zadusí radost z misijního poslání jakousi obsesí být jako všichni ostatní a mít vše, co mají ostatní. (EG 79)“ A zejména ve velikonocním čase, by se nám měla naše lenost, podivné ohledy či obavy stát živými výčitkami. Kristu nelze nikdy nic odmítnout! Pánu Ježíši lze říci jediné: „Ano.“ I proto, že na kříži ho nedržely hřeby, ale Jeho láska k člověku. K Tobě, ke mně.

Ponořila jsem se v těchto dnech do bratrského dopisu předsedy polské biskupské konference arcibiskupa Stanisława Gądeckého, který píše svému německému kolegovi, biskupu Georgeovi Bätzingovi. Dopis vyvolala synodní jednání v Německu: „Katolická církev v Německu je důležitá na mapě Evropy a jsem si vědom toho, že bude vyzářovat buď svou víru, nebo svou nevíru na celý kontinent. Proto se na předchozí přístup německé synodální cesty dívám se znepokojením,“ píše polský arcibiskup. Píše o na synodě vyjádřené zmatené pomýlenosti v otázkách svěcení žen, žehnání homosexuálním svazkům, dotýká se genderové problematiky, nezapomíná zmínit tlak na zrušení celibátu: „My duchovní

Foto: © Lucie Hornikova /Člověk a Víra

jsme se často stali pouhými odborníky na sociální, migrační a environmentální politiku, která rozhodně nevyžaduje život v celibátu. Ale Kristus nepotřebuje duchovenstvo, které se nutkavě věnuje svému volnému času a naléhavě potřebuje zachovat si svobodu, jako by evangelizační poslání bylo spíše nebezpečným jedem než radostnou odpovědí na lásku Boha, který nás volá k misii. Věřící si zaslouží kněze, kteří se zcela odevzdají do služby Kristu. Kristus volá své učedníky, aby ‚byli s Ním‘ (Mk 3,14). To, co přitahuje lidi k církvi a kněžství, není další nabídka snadného života, ale příklad života zcela zasvěceného Bohu.“ Je to tak, cesta za ideálem je motorem duchovního boje. Jestli najdeš v životě cestu bez překážek, určitě nikam nevede. Od osob nesoucích autoritu v Církvi se vždy žádalo hodně a v této době tomu není jinak. Statečnost projevil Pavel VI. po vydání

dodnes často tvrdě kritizované (a v praxi dost opomíjené) encykliky *Humanae Vitae*: „Měl by být morální zákon snižen na úroveň toho, co lidé obvykle dělají, a tak snížit morálku na úroveň zvyků (které mimochodem mohou být zítra ještě horší než dnes a kam se dostaneme)? Nebo je naopak nutné udržovat vysokou úroveň ideálu, i když je obtížné ho dosáhnout, i když se normální člověk cítí neschopný nebo vinen, aby ho dosáhl? Myslím, že spolu se všemi mudrci, hrdiny a svatými bych řekl: Všichni opravdoví přátelé lidské přirozenosti a pravého lidského štěstí, i když protestují a vzdorují, poděkují ve svých srdcích autoritě, která má dostatek světla, síly a důvěry, aby nsnížila ideál.“

Požehnaný Svatý týden a mnoho odvahy vytrvat na cestě vašeho osobního povolání!

–zd–